

KULTUR

På scenen i Avignon var kunsten oppe imod den altomfattende civilisationskrise - og sejrede. **Teaterfestival.** Side 4

KRITIK | DEBAT | NAVNE

»Vi pakker de kirker ind«

Der skal lukkes en bunke kirker i København. Har troen forladt os? Eller har vi fået andre guder? Og hvad skal vi bruge de tomme kirker til? Kunstner og idémand Kenn André Stilling foreslår at pakke dem alle sammen ind, mens vi drøfter, hvad vi tror på. Politiken drager ud med Stilling for at undersøge, om der er stemning for at gemme de truede kirker ... til bedre tider.

KIRKELUKNINGER

Det var Kenn André's idé. Han havde engang set en udsendelse i fjernsynet om en amerikansk admiral, der var i fuld gang med at pakke nogle krigsskibe ind, så de ikke rustede eller på anden måde led overlast, mens de ventede på at komme i aktion.

»Jeg tror også, han havde planer om at pakke et hangarskib ind. Det er ret imponerende, ikke?«, sagde Kenn André, som er kunstner og hedder Stilling til efternavn. Vi sad hjemme i hans lejlighed og drak Nescafé.

KJELD HYBEL

»Og så sagde admiralen den her vidunderlige sætning, nemlig at skibene blev pakket ind »til bedre tider« ...«.

Han studerede mit ansigt for at se, om jeg havde fanget betydningen af den udtalelse. Han var vist ikke tilfreds med det, han så, for han fortsatte sin talestrøm: »Så kom jeg til at tænke på dengang i 80'erne, da den meget fine billedhugger Christo pakkede Pont Neuf ind i Paris. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, for det var ikke bare en fantastisk god idé, men pludselig så man et bygningsværk på en helt ny måde ...«.

Jeg lænede mig tilbage i kurvestolen, men sagde stadig ikke noget. På et eller andet tidspunkt måtte han vel nå frem til en form for pointe.

»Østen har jo en fantastisk tradition med at pakke ting ind«, gik Kenn André videre, »mens vi herhjemme sjusker kolossalt med det. Når man får en gave, er det en vigtig del af det hele ... Forventningen og glæden ved at pakke ud«.

»Hvor vil du egentlig hen med det her«, spurgte jeg.

»Jo, nu læser jeg, at 17 kirker i København skal lukkes. Og de er jo en væsentlig del af København, ikke? I stedet for at man indretter pizzeria i dem, så tænkte jeg: Vi pakker de kirker ind. På samme måde som Christo pakkede Pont Neuf og den tyske rigsdagsbygning ind. Så smukt som overhovedet muligt ...«.

Han holdt en lille kunstpause. Så fuldførte han ideen:

»... Og så lægger vi admiralens sætning oveni: TIL BEDRE TIDER«.

Det lød fint. Og nogle dage senere tog vi

hen til Sankt Pauls Kirke i Nyboder. Den stod på dødslisten. Og det kunne være rart lige at få en fornemmelse af, hvad det var, der ikke længere var brug for.

»Skal vi så vente til Kristi genkomst, før kirkerne pakkes ud igen«, spurgte jeg ham, da vi stod og lagde nakkerne tilbage for at beundre kirketårnet.

»Narh, måske ikke ... Man skal vente på, at humøret vender tilbage til kirken. Måske give det en chance i hundrede år«, sagde Kenn André.

»Præsternes humør?«.

»Ja, det kan man godt sige. Nogle præster er i stand til at fortælle og forklare tingene på en fin måde, og så er der nogle, som ikke er i stand til det ...«.

»Så du tror, at de tomme kirker skyldes dårlige præster?«.

Han tøvede lidt, inden han svarede.

»Ja, det tror jeg faktisk ...«.

Når Kenn André ikke maler billeder, så udgiver han det litterære magasin Victor B. Andersens Maskinfabrik. Eller får ideer til, hvordan tilværelsen bliver mere munter og tankevækkende. Det var også ham, der bragte cappuccinoen til landet.

Lige nu overdøvede Sankt Pauls klokker vores snak med nogle malmfulde DOOOooong ... Kenn André måtte hæve stemmen: »Og det vil jo også være et arkitek-

tonisk bidrag til omgivelserne, mens kirkerne er pakket ind. Et kvarterløft ... (DOOOooong ...) Og hør nu det her ringeri, det er så fornøjeligt, ikke?«.

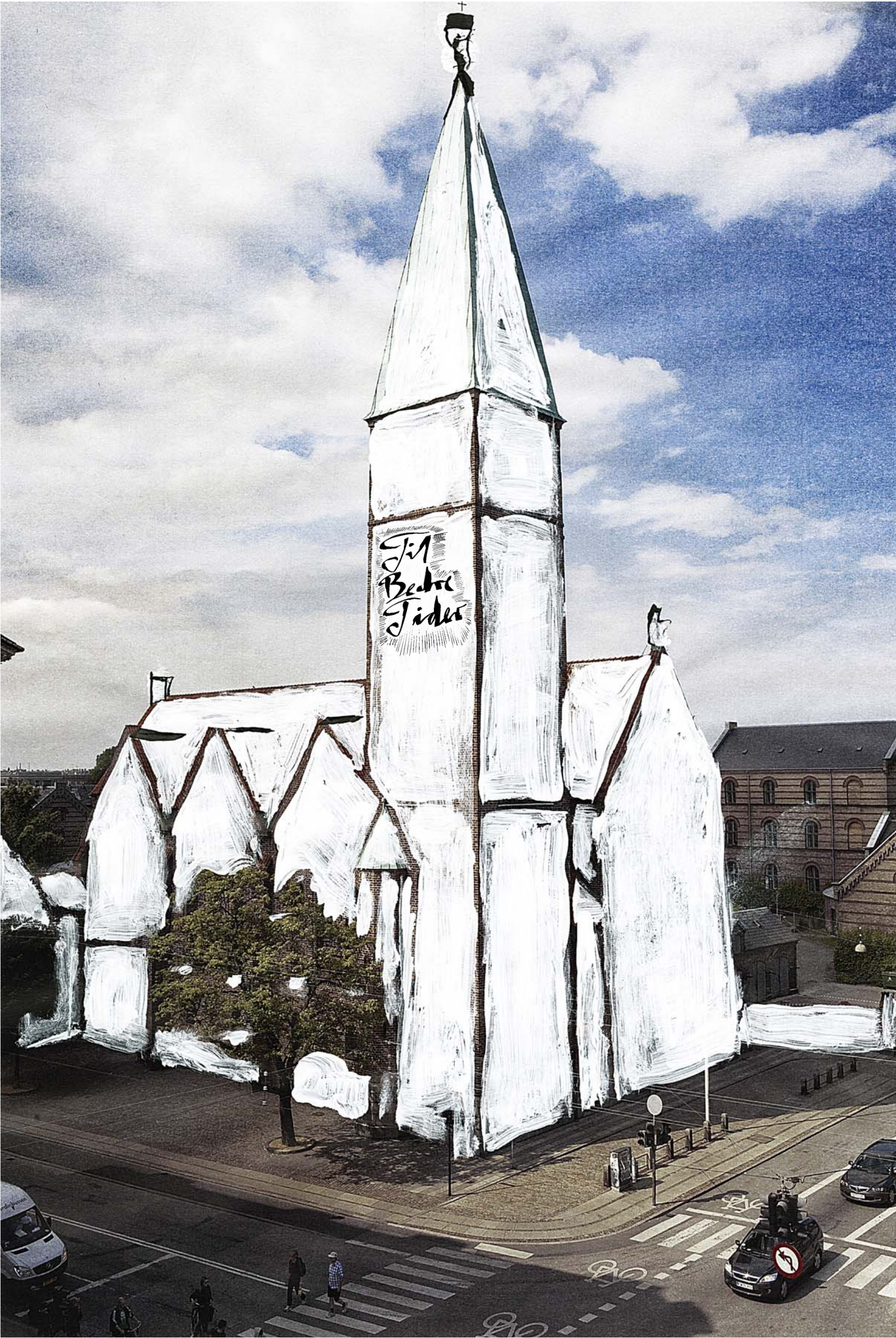
DOOOooong...

Ikke bare sjov i gaden

Vi gik ind i kirken. Det var en tirsdag formiddag, så vi regnede ikke med at finde nogen derinde, men oppe ved alteret cirkulerede en lille flok kvinder med babyer på armen. Kvinderne sang salmer.

Vi rev os løs og forlod kirken. Vi havde en aftale med Carsten Thau, som er idéhistoriker og professor på Arkitektskolen. Det var fornuftigt at prøve indpakningsideen af på et menneske med filosofisk og arkitektonisk ekspertise, tænkte vi.

Fortættets side 6-7

TIL BEDRE TIDER. Sankt Andreas Kirke i det indre København forsøger at lokke folk til med arrangementer som 'Gud og grill'. Det burde i stedet hedde 'Gud PÅ grill', mener Kenn André Stilling, som forsøger at skaffe opbakning til at pakke de dødsmerkede kirker i byen ind og gemme dem, til troen vender tilbage ... eller til vi i det mindste får tænkt grundigt over, hvad vi tror på. Illustration: Kenn André Stilling/Originalfoto: Jacob Ehrbahrn

OPERATION OPERA!

COPENHAGEN
OPERA
FESTIVAL
2012

27. juli – 3. august, 2012 | www.copenhagenoperafestival.com

DAVIDS KIRKE. Koldinggade, Østerbro**UTTERSLEV KIRKE.** Rentemestervej, Nordvest**BRORSONS KIRKE.** Rantzausgade, Nørrebro**LUTHER KIRKEN.** Randersgade, Østerbro**SAMUELS KIRKE.** Thorsgade, Nørrebro**FREDENS KIRKE.** Ryesgade, Østerbro**ENGHAVE KIRKE.** Sønder Boulevard, Vesterbro**SANKT LUKAS KIRKE.** Chr. Richardts Vej, Frederiksberg**GETHSEMANE KIRKE.** Dannebrogsgade, Vesterbro**Fortsat fra forsiden**

Vi slog os ned sammen med Carsten Thau i Café Zelestes solstegte gård, ikke langt fra Arkitektskolen. Så gjorde Kenn André rede for sine tanker. Admiralen ... Christo ... humøret i kirken.

»Det med at tilsløre religiøse symboler har man set mange eksempler på«, sagde Carsten Thau, da kunstneren var færdig.

Og så holdt professoren et lille foredrag om altertavlerne i de danske kirker, som før i tiden var lukket til store dele af året. Det samme gjaldt billedvæggen i den ortodokse kirke. Pagtens Ark i Jerusalem var formummet i templets indre. Og den hellige Kaba i Mekka – som titusinder af pilgrimme hvert år hvirvler rundt om – var draperet med et sort klæde.

»Man ser ofte, at det religiøse billede virker så stærkt, at det tilsløres«, sammenfattede Thau. »Man kan kun tale det i små bidder. Måske er man også bange for, at det mister noget af sin kraft, hvis ikke det er hemmeligholdt«.

»Så vi træder lige ind i en lang tradition!«, sagde jeg. »Og så giver tilsløringen vel også noget mystik og øget interesse?«.

»Ja, det gør den. Man iscenesætter religionen på en eller anden måde. Og hele kirkens arkitektur er jo en iscenesættelse af ritualer og den indre fremstilling af det guddommelige«, sagde Thau.

Professoren sad et øjeblik og betragtede vores koncentrerede ansigter gennem sine solbriller. Så sagde han:

»Det går langsomt op for mig, at det her ikke bare er en idé, som skal lave sjov i garden ...?«.

»Nej, det er sgu alvor«, sagde Kenn André.

Del af en fiasko

Carsten Thau kunne godt lide tanken. Kirkerne var – ligesom de bygninger, Christo pakkede ind – ikoniske bygninger. Bygninger, som slet og ret bare stod der og

var blevet usynlige, fordi vi havde vænnet os til dem. Som om de altid havde været der.

»Man trækker dem frem i lyset ved at tilhulle dem«, sagde Thau. »Og så begynder man måske at tænke over, om det udvikler et savn i os, at de er annullerede ...«.

»Netop«, sagde jeg.

»Kirken er også desperat efter nye måder at diskutere sig selv på. Det hele forsvinder som sand mellem fingrene på dem. De ved ikke, hvad de skal gribe og gøre i ...«, filosoferede professoren.

»Tilsyneladende afviser kirken selv, at der er krise«, indskød jeg.

»Men de er i vildrede«, fastslog Thau. »De prøver alt muligt. For eksempel trækker de små søskende med op ved konfirmation. Og nogle spiller mandolin ...«.

»Vi har lige været til babysalmesang i Sankt Pauls Kirke«.

»Ja, vi skal passe på, det ikke bliver for meget franskrød og transistorradio i kirken«, sagde professoren.

Derefter drak vi den sidste sjat fadøl og takkede Carsten Thau. Nu ville vi kigge på endnu en truet kirke.

Ude i Davids Kirke på Østerbro stødte vi tilfældigt ind i præsten Anne-Mette Gravgaard, som viste os rundt i Københavns mindste kirke. Vi sluttede oppe i hendes huleagtige kontor på første sal.

Da Kenn André havde liret sin idé af, spurgte jeg præsten:

»Synes du ikke, der kan være behov for en form for timeout, så vi kan få tænkt lidt over troen og fremtiden for de her kirker?«.

»Jo, det er skidegodt at lave sådan noget der«, svarede hun.

Hun syntes selv, der var masser af fremtid for hendes kirke. Der var et pænt fremmøde til gudstjenesterne. Om end der afgjort var plads til flere ... Og hun havde alle mulige planer.

»Selvfølgelig er jeg da møgked af det her, for jeg synes ikke, det er sjovt at være

med i en fiasko ... Man kan jo mærke, at folk falder fra«.

»Fordi I er stemplet som en kirke, der skal lukkes«, spurgte jeg.

»Ja! For der står i aviserne, at der ikke kommer nogen mennesker. Og man tror, det må være de mest tomme, der bliver nedlagt, men sådan er det ikke nødvendigvis. Det er også noget med geografi og den slags ...«.

Præsten noterede sig også, at folk nølede med at tilmelde sig efterårets foredrag i kirken, fordi de opfattede den som dødsmærket.

»Jeg tror, de oplever en form for nederlagsstemning«, sagde hun .

Hvem vil nedlægge sig selv?

Den følgende dag trillede vi videre til Nørrebro og tog i døren til Brorsons Kirke. Den var låst. På et skilt stod der, at kirken kun var for børn og unge. Man kan få kiks, frugt og saftvand til gudstjenesterne.

Rundt om hjørnet i Hellig Kors Kirke var der derimod åbent. Den var stor og udstyret med et dystert træloft, som skabte en

noget jordslået stemning i os.

»Man kan ikke lade være med at tænke på de kirker, hvor der er kalkmalerier, og hvor man sidder og kigger, mens man hører prædiken ... Det ville være godt med sådan en stor tegneserie i loftet«, sagde Kenn André.

»Men så hører man jo ikke efter, hvad præsten siger«, indvendte jeg.

»Jo, det kan man godt. Ligesom man godt kan sidde og lave noget andet, mens man hører radio ... Hvis man får det rigti-

ge stikord, så stopper man jo op og hører efter«.

Vi snupede også lige den tredje af de kirker i Blågården Sogn, som man overvejer at lukke. Det var Blågårds Kirke. To mænd stod og diskuterede foran kirkedøren. De sagde, de var kirkeværger. Den ene var ung, den anden en del ældre og desuden medlem af menighedsrådet.

Den unge var sur og opfordrede os til at skride. Men den ældre, som hed Svend Laursen, var rar nok og forstod godt, at det nok var på tide at lukke nogle kirker.

»Vi er kede af det, men vi kan se nødvendigheden af det«, sagde han. Og det var nok også en god idé at ændre loven, så det ikke længere var de enkelte menighedsråd, der bestemte, om kirken skulle lukkes eller ej. Beslutningen skulle flyttes op i systemet. Til biskoppen for eksempel.

»For hvem synes, det er en god idé at nedlægge sig selv«, spurgte Svend Laursen.

Den omvendte tidsmaskine

Vi tog ind for at spise en fransk toast sammen med Claus Oldenburg i St. Kongensgade, kun et langt stenkast fra Garnisonskirken, hvor Oldenburg er sognepræst.

Han er en præst af den type, som folk står i kø for at komme ind til. En fremragende prædikant. Vi skålede i en fadøl og forklarede vores plan. Oldenburg grinede.

»Det er en kanongod idé at pakke kirkerne ind, hvis det kan lade sig gøre. Jeg køber den gerne ... Indpakkede kirker!«, sagde han.

»Jeg synes jo, det er fuldstændig fabelagtigt med den der tro«, sagde Kenn André. »Man kan jo ikke komme udenom, at hvis der er noget, der har flyttet kampesten, så er det troen«.

»Jo jo, den har flyttet bjerge«, sagde Oldenburg.

»Du fylder jo din kirke, hvad er hemmeligheden«, spurgte jeg.

BISKOP. Biskop Peter Skov-Jakobsen afviser ikke ideen om at pakke dødsmærkede kirker ind til bedre tider. Men han er forsigtig. Foto: Per Folkver**REICHSTAG.** Den bulgarskfødte kunstner Christo er især kendt for at have pakket store bygningsværker ind. For eksempel Rigsdagen i Berlin.**SAMTALE.** Carsten Thau er professor på Arkitektskolen og har selv masser af ideer til, hvad man kan bruge lukkede kirker til. F.eks. trapezkunst. Foto: Jacob Ehrbahn

SANKT PAULS KIRKE. Nyboder, København K**TAGENSBO KIRKE.** Landsdommervej, Nordvest**ABSALONS KIRKE.** Sønder Boulevard, Vesterbro**BAVNEHØJ KIRKE.** Tranehavevej, Vesterbro**HELLIG KORS KIRKE.** i Kapelvej, Nørrebro**SANKT ANDREAS KIRKE.** Gothersgade, København K**ANSGAR KIRKE.** Mågevej, Nordvest**BLÅGÅRDS KIRKE.** Blågårds Plads, Nørrebro**AALHOLM KIRKE.** Bramslykkevej, Valby**SOLBJERG KIRKE.** Howitzvej, Frederiksberg Fotos: Jacob Ehrbahn

»Narh, jeg fylder ikke min kirke ...«, protesterede Oldenburg. »Men jeg tror, folk gerne vil betale deres kirkeskat, de vil gerne have kirken liggende, og de vil også gerne have præsten til at lyse velsignelsen hver søndag. Men de behøver ikke selv at stille der«.

»De skal bare vide, kirken er der?«.

»De skal bare vide, at det foregår. Det er betryggende«, bekræftede præsten. »Du skal kunne høre kirkeklokkerne. Derfor er det et angreb på folkesjælen og kulturarven og den historiske bevidsthed pludselig at fjerne eller bygge om ...«.

»Men kirkerne står jo tomme?«, skar jeg igennem. »Vi taler måske om ti-twe mennesker til søndagsgudstjeneste?«.

»Ja ja, nogle steder går det virkelig dårligt, men andre steder går det strygende ... Hvis rummene er grimme og præsten er dårlig, så bliver det altså derefter«, sagde Oldenburg.

Og så begyndte han at tale om, hvordan den kirkelige funktion var en slags »omvendt tidsmaskine«.

»Når orglet går i gang og lysene tændes, så hævder du pludselig, at 2.000 år gamle tekster er gyldige! Derfor handler kirken i høj grad om at være bevidst om, at der er en historie. At der er en fortid. Hvis du river den ned, så mister du en kollektiv historie«.

»Men kan man ikke bevare historien, selv om man indretter et supermarked i kirken«, spurgte jeg.

»Nej, så går det galt. Så forsvinder det ...«.

»Ejendomselskaberne begynder allerede at give tilbud på kirkerne, siges det«, bemærkede Kenn André.

»Gribbene begynder at flokkes«, sagde jeg. »Og imens prøver kirken jo alt muligt mærkeligt for at trække folk til. Da vi kom forbi Sankt Andreas Kirke, så vi et stort skilt, hvor der stod: 'GUD OG GRILL'«.

»Nå, jo, der er meget af den slags ...«, medgav Oldenburg.

»Nogle steder kan man vist også få et fotokursus ... Kan det være løsningen, at man skal lære at fotografere i kirken?«.

»Du får ikke mig til det der«, sagde præsten.

Man skal sidde og drikke kaffe

Senere stod vi ude for enden af Sønder Boulevard og betragtede en høj og spids gavli i røde mursten. Ved siden af stod et tårn af beton, der lignede en overdimensioneret lampeskærm.

Døren var åben, så vi listede indenfor, hvor vi standsede op og blev tavse. Der var mennesketomt, og interiøret var i beige og støvet blå og ville passe fint til et nedlagt plejehjem. I loftet forsøgte en skov af PH's koglelamper at løfte stemningen.

»Hold kæft et trist rum«, sagde Kenn André. »Jeg kan godt forstå, hvis man får hovedpine af at være her«.

»Når du træder ind i sådan et stort rum, så skal det altså være storlået. Det her går sgu ikke«, vrissede Stilling.

»Lad os se, om vi kan finde en præst«, sagde jeg.

Vi gik om bag alteret og ind i sakristiet og fandt to modne herrer bøjet over en bærbar computer på et skrivebord. Jeg præsenterede os og sagde:

»Vi er ude og se på lukningstruede kirker ...«.

»Ja, men vi er ikke særlig lukningstruet«, sagde den ene af mændene. Han var ganske rigtigt præst og hed Gunnar Bach Pedersen.

Han rullede en tegning ud, der viste, hvordan de forestillede sig at redde Eng-have Kirke ved at forvandle den til en »værkstedskirke«.

»Deroppe hvor alteret står, skal der laves podier, hvor kor og musikere skal stå. Og så flytter man alteret herved ...«, sagde Gunnar og pegede på tegningen.

»I vil rykke alteret ind i midten af rummet«, spurgte jeg.

»Ja. Rummet er multifleksibelt, med løse stole«.

»Det ligner mere et eksperimenterende teater ...«.

»Ja, man kan for eksempel sætte borde op og sige: I dag foregår gudstjenesten ved, at vi sidder ved nogle borde og drikker vores kaffe og finder ud af, hvad den her tekst siger os i dag, NU! ...«.

»Der er fandeme ellers trist herinde«, sagde Kenn André. »Jeg vil næsten sige, at det er grimt«.

Bedre som benzintank?

Jens Bertelsen er arkitekt og kongelig bygningsinspektør. Han er med til at holde øje med kirkerne, og han har set nærmere på, hvor mange mennesker der egentlig strømmer til de dødsmærkede kirker.

»I virkeligheden bruges mange af kirkerne som en form for forsamlingshuse«, sagde bygningsinspektøren, da vi sad i hans mødelokale og bladrede i et katalog over de truede kirker. Det er også hans opgave at vurdere, om de dødsmærkede kirker egner sig til andet end at være kirker.

»Den her kirke ude i Utterslev kunne man for eksempel fint lægge sammen med børneinstitutionen, der ligger ved siden af, for den er så anonym i sin form«, sagde Jens Bertelsen.

»Man skal være noget af en grinebider for at synes, at sådan noget gult murværk virkelig rykker, ikke? Og hvis man river korset ned ville man meget hurtigt kunne fjerne kirkestemningen ...«.

»Det kunne også blive en udmærket benzintank, hvis man satte et Shellskilt op ...«, foreslog jeg.

»Nogle gange bliver man glad som arkitekt, for man finder ud af, at det æstetiske faktisk betyder noget. Man kan ikke komme i et hvilket som helst rum og så have en religiøs følelse«.

Kenn André forklarede formålet med at pakke kirkerne ind. Det var som at spænde et hvidt lærred op og skabe den perfekte baggrund for at diskutere kirke og tro og den slags.

STILLING. Det var Kenn André, der i 70'erne bragte cappuccinoen til Danmark, da han og et par venner åbnede Café Sommersko og Café Dan Turéll. Han har også haft arkitektoniske ideer om at skabe tårne formet som fuglenæb og botaniske stoppesteder med stort udvalg af diverse blomster. Foto: Jacob Ehrbahn

»Hvordan lyder det i dine ører«, spurgte jeg Bertelsen.

»Det er en rigtig sjov idé ... Hvis man ryddede banen og pakkede det hele ind og sagde: Lad os begynde forfra og tegne det, der er nødvendigt, så er jeg spændt på, hvad der ville komme ud af det. Hvad er det, der er vigtigt for folk i dag?«.

»Man vil være tvunget til at nytænke det hele«, sagde jeg.

»Ja. Det ville provokere mig, hvis der pludselig stod en indpakket kirke. Jeg ville tænke: Hvordan var det egentlig, den så ud? Hvad var det, der var vigtigt for mig? Det ville være inspirerende ... En gang imellem bliver man nødt til at lave det omvendte billede, som får folk til at tænke sig om«, sagde Bertelsen.

Han understregede, at det ikke var ham, der kunne give tilladelsen til at pakke kirker ind, men rådede os - hvis det kom så langt - til at nøjes med at pakke de kirker ind, som betyder meget for folk.

»Se lige på den her, for eksempel, den ligner en brandstation«. Han pegede på et billede af Aalholm Kirke. »Det ville måske ikke provokere nogen at pakke dén ind. Nogle ville måske håbe på, den aldrig blev pakket ud igen«, sagde den kongelige bygningsinspektør.

Det bliver aldrig bedre tider

Hvis man vil pakke kirker ind, kommer man ikke uden om at spørge biskoppen først. Det kunne vi godt regne ud. Og Københavns biskop ville gerne tale med os. Han hedder Peter Skov-Jakobsen og holder til i et kolossalt kontor skråt over for Vor Frue Kirke, hvor han havde dækket op

med kaffe og småkager og lidt chokolade. Selv drak han te.

Da Kenn André havde sagt sin remse om admiralen, Christo og det dalende humør, rømmede biskoppen sig og sagde:

»Nu er jeg ikke sikker på, der bliver så mange kirker at pakke ind. Mange af dem vil overgå til andre kirkesamfund ... Og en del af bygningerne vil simpelthen bare blive brugt til noget andet«.

»Er det allerede besluttet«, spurgte jeg.

»Nej, vi kan jo ikke beslutte noget, før menighedsrådene har sluppet kirkerne«, sagde Skov-Jakobsen. »Men en af grunde-ne til, at vi vil lukke kirker, er, at det formentlig aldrig bliver bedre tider ...«.

»Det ved du da ikke«, kom det hurtigt fra Kenn André.

»Jo, for dengang man byggede de her kirker, var der baggårde i København, og der boede så mange mennesker i de kvarterer, at man var nødt til at opføre ...«.

»Jamen der kan ske fantastiske ting«, indvendte kunstneren.

»Et eller andet sted bryder jeg mig nu heller ikke om, at kirker skal være pakket ind«, sagde biskoppen.

Det var, som om samtalen var godt på vej til at køre af sporet. Men så begyndte Kenn André at fortælle om en af sine ældre ideer, som med garanti ville skabe mere trangsel i kirkerne.

»Jeg tænkte, det ville være interessant, hvis metroen kom op i kirkerne, for så kunne man tælle passagererne med. Kirken ville få en kolossal fremgang ...«.

»Når så for eksempel Jørgen Egon Madsen dør, og han ikke efterlader sig noget af værdi, så gider familien sgu ikke komme

til begravelsen, vel? Men hvis han blev begravet fra en metrokirke, ville man sige: 'Hvordan gik det egentlig ved Jørgen Egon Madsens begravelse?'. 'Ja, du tror, det er løgn, men der kom faktisk 1.500 mennesker ... Men han var også et dejligt menneske' ...«.

Biskoppen skraldgrinede.

Man skal være åben for alle ideer

Jeg prøvede at overbevise biskoppen om, at vores idé handlede om at blive klogere på os selv.

»Det er første gang, man vil nedlægge så mange kirker på én gang«, sagde jeg. »Det er noget helt usædvanligt! Så hvorfor ikke bruge anledningen til at diskutere, hvad det egentlig er, vi tror på?«.

»Det er en spændende tanke«, indrømmede biskoppen, som var han ved at bløde op. »Men er den nu i virkeligheden bare konserverende?«.

»Hvordan konserverende«, spurgte jeg.

»Vil det her blive set som en mølpose? Vil det blive set, som at vi igen prøver at holde fast i en historie, der var engang ... og regner med, at den på et eller andet tidspunkt igen vil kaste noget mening af sig. Bruger vi moderne mennesker historien til at klynge os til noget, vi ikke vil give slip på? Og er det årsagen til, at vi hele tiden sejler skævt ind i fremtiden?«.

»Det her er overhovedet ikke tænkt som en mølpose«, sagde Kenn André.

»Nej, men det er sådan nogle tanker, man hele tiden må gøre sig i et samfund, som på en gang både er fritsvævende og krampagtigt holder fast i historien ... Tradition: *Traditor*, betyder den, der viderebringer fortællingen. Men det kan også være ... forræderen! Og forræderen er den, der siger, hvad der blev sagt for hundrede år siden, og tror, at den går bare at sige det igen ...«, sagde biskoppen.

»Jamen, det er da præcis sådan nogle tanker, vi gerne vil have ind i det her projekt! Det er da den slags overvejelser, vi har brug for«, sagde jeg.

»Det her vil virkelig sætte gang i samtalen i de pågældende kvarterer ... Og når man tænker på, at der rejste adskillige millioner mennesker ned for at se på Christos indpakke rigsdagsbygning i Berlin ...«, sagde Kenn André.

»Ja, man skal være åben for alle ideer. Og gennemtænke dem«, erkendte biskop Peter Skov-Jakobsen.

»Men det ville være rart, hvis du syntes, det var en god idé«, fiskede jeg.

»Det er en skæg og meget anderledes idé. Men det er jo menighedsrådene, der afgør det ...«, svarede han.

Så må vi se at få fat i menighedsrådene, sagde Kenn André og jeg til hinanden, da vi spadserede væk fra biskoppens kontor. Og i Kirkefondet, som ejer de fleste af kirkerne.

»Og hvorfor skulle de sige nej«, spurgte Kenn André. »Vi vil jo bare give en hjælpende hånd til kirken«.

kjeld.hybel@pol.dk